

PREMIS SANT JORDI 2026

ÍNDEX

1. JOCS FLORALS (poesia).....	3
2. CONCURS PROSA I PREMI FLOS I CALCAT.....	15
3. CONCURS LITERARI CASTELLÀ.....	31
4. CONCURS LITERARI ANGLÈS.....	45
5. CONCURS DE TRADUCCIÓ FRANCÈS.....	55
6. CONCURS DE DISSENY.....	57
7. XXVè CERTAMEN M. ROSA FARRÉ.....	63
8. ALTRES CONCURSOS.....	69

1. JOCS FLORALS (poesia)

ACCÈSSIT POESIA 1r de BATXILLERAT

CRÒNICA D'UNA VIDA MISERABLE

L'aire embrutit de la ciutat embriaga l'antic pagès.
Amer fa temps hagué de deixar enrere
per fugir d'un mal, sa desgràcia punyetera.

A Constantí mai li agradà que sa presència destaqués.
Era home sensat i més aviat avorrit, de camp,
però la vida pot canviar més de pressa del que cau un llamp.

Com de costum anà al pou de ca n'Estaiès.
Fruit d'un descuit ensopegà amb un préssec engroguit
i empenyé son company cap al buit.

Després que una vida innocent sens voler arravatés,
al poble no volgueren saber res d'ell,
així que s'amagà a casa com a palau un rei.

A Valentí acudí perquè el salvés,
però el mossèn del poble no dient res de bo
li recomanà anar a Barcelona sense por.

Carregat amb bossa de mà i poca cosa més
s'aventura a pujar a un vell vapor.
Espera en dos o tres anys ser capaç de banyar-se en or.

Arribat a la capital, per viure no troba res.
A dormir al ras es veié obligat.
Comença a pensar que potser anava errat.

El contracten perquè sutge de les xemeneies tragués,
treball precari i amb mal jornal.
Estar a ciutat no li feu més bé que mal.

Amb menyspreu i fàstic el mira el burgès
i l'obrer el veu com a home forani.
Li travessa el pit un dolor espontani.

La Ciutat Comtal per ell és massa pes.
Tot i tenir flors, les llambordes no són florides.
Es pensava que aquí aconseguiria tancar ferides.

Li manquen els jorns al camp, estès
veient les praderies amb llur pomer
però sent covard, no canviaria de parer.

No és el cel que el religiós li hagué promès,
més aviat semblaria, d'asfalt i formigó, infern.
Son dolor per sempre més seria etern.

Abans que el desgraciat el seu buit veiés
un tramvia embalat posa final a la vida de Constantí;
no només el tors és partit en dos, també és tallat el seu patir.

La fi li arriba a l'edat de trenta-tres.
L'hora li ha arribat sent simple i conformista,
sap greu que mori sent tan curt de vista.

És una flama que crema en un gran silenci,
la por pot arribar com un vent que glaça,
el desig batega amb força en cada instant,
i l'esperança creix, com aquella alba que abraça.

La tristesa cau com la pluja suau,
el dolor és com una ombra que mai no se'n va,
però quan l'esperança ens troba al camí,
la llum és més forta que mai, tot ho il·lumina al voltant.

La gelosia és una espina amagada,
mentre la confiança creix com un arbre ferm,
l'enveja s'arrossega, com una ombra silenciosa,
però el perdó ens allibera, com si fos una brisa fresca.

L'odi és un foc que vol consumir-ho tot,
però la compassió és l'aigua que ho calma,
els sentiments són com vents que es creuen al vent,
i al final, tots busquem pau en el nostre cor.

PSEUDÒNIM: Fonoll

AUTOR: **Quim Bernal Píriz** 1r G

1r PREMI POESIA 1r de BATXILLERAT

LA SEVA BALDUFA

L'avi Joan, a qui recordo amb aquell caràcter que no demanava
/permís per existir,
una mica dur, una mica rabiüt,
com si el món sempre li anés una mica massa ràpid
o una mica massa tort.

Els veïns no sempre el van entendre.
A vegades el miraven de reüll,
com si fos més soroll que persona.

Però jo, que era la seva Baldufa,
sabia una altra veritat.

Hi havia amor en les seves mans,
encara que no sabés vestir-lo de paraules.
Hi havia cura en els gestos petits,
en allò que feia sense anunciar-ho.

No deia "t'estimo" gaire sovint,
però ho deia quan hi era.
Quan hi tornava.
Quan es quedava.

I la Lola, que encara és aquí,
el continua esperant
com si el temps s'hagués quedat encallat a la porta.

Amb aquella bondat tranquil·la que té,
com si encara pogués sentir-lo tornar en qualsevol moment.
Com si ell només hagués sortit una estona massa llarga.
Ella sabia llegir-lo millor que ningú,
com si hagués après l'idioma secret del seu silenci.

Ara penso en ell i no el veig només com l'avi Joan,
ni com el caràcter fort,
ni com el veí difícil d'entendre,
sinó com aquell home que estimava a la seva manera,
a vegades aspra,
però vertadera.

PSEUDÒNIM: Rosa

AUTORA: **Júlia Benet Cáliz** 1r A

ACCÈSSIT POESIA 2n de BATXILLERAT

BLANC

Obro la llibreta i em trobo
el primer full, buit, en blanc.
No goso escriure-hi
de moment, no.

Hi faré un portada bonica,
sí, això faré.
Però m'hauré d'esperar
fins a pensar-ne una
que em sembli prou bé.

Bonica per a qui?
Per a mi?, per als altres?
Per a qui obri la llibreta?
Per a tothom?

El blanc em mira,
impacient, des del paper
tan ple i tan buit alhora
que ja no sembla blanc, potser.

Observo la primera pàgina,
la primera impressió,
tot el que vull mostrar,
i pel que he demanat tantes vegades perdó.

Veig que una llàgrima cau
sobre el paper i,
tot seguit,
un pètal de rosa, també.

No el trec abans
de tancar la llibreta.

Hi faré una portada bonica,

sí, això faré.

Per a mi, i per a qui vulgui entendre

el que hi escriuré.

PSEUDÒNIM: Muguet

AUTORA: **Mireia Caís Gallego** 2n D

PRIMER PREMI POESIA 2n de BATXILLERAT

LA MEVA NINA DE PORCELLANA

La meva nina de porcellana
és per a tu, vine, agafa-la;
amb cura i una mica de tacte,
pren-la i abraça-la.
Mostra-li realitats de nova mena,
d'afecte, de plenitud
i d'atenció, amb la promesa
d'un encara millor futur.
Fes-la jugar amb no res,
fes que canti a l'aire,
fes-la ballar amb il·lusions
i que tot plegat no duri gaire.
Copsa-li la puresa
del seu cosset, bella fragilitat.

Tornant-ho tot en tornar-me-la
enfosquit, brut i apagat.
Crea-li un món de mentides,
d'aquelles que apaivaguen la ment
amb emocions i esperances
que després, s'endú el vent.
I a petits cops secs
fes-la trencar a poc a poc;
sense ella notar
com s'esbocina el seu cos.
Deixa'm les parts restants
de la pobra figura, esmicolada;
i fes-me reconstruir, tota sola,
la meva nina de porcellana.

PSEUDÒNIM: Estrella de mar

AUTORA: **Sol Siscart Nogués** 2n H

2. CONCURS PROSA I PREMI FLOS I CALCAT

MENCIÓ ESPECIAL PROSA 1r de BATXILLERAT

QUAN TOT VA COMENÇAR

Feia dies que pensava en les persones que ho han perdut tot, la família, la casa, els diners.. que només tenen un abric per abrigar-se o, potser, una trista manta que troben pel carrer. D'on venia aquesta gent? Feia dies que hi pensava i volia saber com es veu, estant ajagut al terra, la gent que passa per allà. Deuen sentir enveja? Tristor? O bé estan tan desorientats i perduts en ells mateixos que només són capaços de sentir absoluta indiferència? Ho volia saber, però com? Mirant documentals? No, i ara! En els documentals només apareix allò que ells consideren important, allò que els dona diners. Llavors, els ho hauria de demanar jo mateix? No, tampoc! Quina vergonya! I, a més, no crec que em responguessin. Ja està, ja sabia què fer, viure-ho en primera persona! Sí! L'endemà al matí aniria sota el porxo d'alguna casa i hi passaria cinc nits, només amb un abric del pare, i a més, així, em saltava les classes. Per si de cas, li ho vaig anar a demanar a la mare, convençut que em diria que sí, que ho podia fer perquè, evidentment, era la millor idea que havia tingut mai.

—Però que dius home! T'has begut l'enteniment? —em va cridar la mare.

—Però si tu sempre dius que m'he d'interessar pel que passa al món! —li vaig replicar.

—Sí, però interessar-se vol dir anar a alguna pàgina web d'alguna ONG o mirar documentals.

—Però és que en aquests llocs no surt la informació que vull saber jo —vaig protestar un xic molest.

—Doncs mira, fill meu, el que és segur és que ja pots oblidar-te d'aquesta bogeria que m'acabes d'explicar! —em va dir mirant-me amb uns ulls que feien por. Després, més calmada, va afegir—: Segons com, si tinguessis setze o disset anys, em

plantejaria deixar-te passar una sola nit al carrer; però, amb l'edat que tens, ni parlar-ne! No sé d'on treus aquestes idees!

En això tenia raó, jo no era més que un simple nen de vuit anys, bé, de vuit a punt de fer-ne nou, amb el dret i per sort el deure d'anar a l'escola com la resta d'infants del món, tot i que estranyament n'hi ha que no hi poden anar o que no els hi deixen. Encara que en això la mare tingués raó, jo seguia molest perquè, al meu entendre, era una molt bona idea! Me'n vaig anar a l'habitació, tancant la porta d'una revolada i donant un cop ben fort, perquè ella veiés que estava enfadat de debò. Tot i això, de seguida vaig tornar a obrir-la perquè acaba recordar que hi havia una altra pregunta que li volia fer des de feia dos dies.

—Mama, per què el pare no ve a casa des d'abans d'ahir i només em truca als matins per dir-me bon dia? —li vaig preguntar posant veu de nen petit.

—Doncs mira, és que... resulta... —es va quedar així una bona estona, fins que al final va deixar anar de cop:— ...que aquests dies té molta feina i prefereix quedar-se a dormir a l'habitació de la seva oficina.

Tot seguit, es va tancar a l'habitació, com si no volgués que li veiés la cara. Jo també me'n vaig anar a la meva, però aquest cop sense tancar la porta ni donar cap cop, perquè, més que enfadat, estava sorprès pel comportament de la meva mare. Tot i que em creia el que m'havia dit, em semblava estrany que s'hagués pensat tant la resposta.

A l'hora de sopar vaig aprofitar per fer-li una nova pregunta amb veu tímida:

—I saps quan tornarà a casa, el pare?

—D'aquí a una setmana —em va respondre ella, encara amb la veu tremolosa.

—D'acord, gràcies. Vaig a raspallar-me les dents, posar-me el pijama i, després, a dormir —era el primer cop que tenia tanta pressa per anar-me'n al llit. Volia reflexionar sobre tot el que havia succeït aquella tarda.

Va passar una setmana i el pare encara no havia tornat. Possiblement havia tingut més feina de la prevista; però va passar una setmana més i no venia. Jo ja no sabia què pensar i cada cop veia la mare més preocupada.

Al cap d'uns dies, mentre jugava a la meua habitació, va entrar la mare amb aquella cara de pena i de compassió que posa la gent i que et fa sentir encara pitjor.

—Escolta, Blai, sé que he tardat un temps, però no sabia com dir-t'ho, i tampoc tenia la certesa que anés a ser definitiu. Ja saps que aquests dies el teu pare es quedava a la seva oficina; doncs bé, no era només que tingués molta feina, sinó que jo necessitava que estiguéssim una mica lluny. Ja saps que portàvem una temporada que s'enfadava sovint, i que era bastant absent de les nostres vides, i quan era per casa jo no m'hi sentia gaire còmoda i em causava dolor. Per això vaig creure que era millor començar una vida nova —va fer una petita pausa per agafar aire i va afegir amb un to sarcàstic—: No cal que te'n preocupis, perquè ara ja ha trobat un pis i crec que el senyoret hi està bastant bé.

—Però... no ho entenc —vaig replicar.

—Encara ets petit per comprendre-ho, són coses d'adults, però el que compta és que ja no hi haurà discussions ni crits i que podrem viure amb més calma, oi?

—com odiava que els adults em diguessin aquella maleïda frase sempre que creien convenient resoldre i acabar una conversa.

—I el seguiré veient? —vaig voler insistir.

—Doncs... d'això... el teu pare va tenir alguns problemes amb l'empresa i se n'ha anat a un poble de dalt i allà buscarà una nova feina, entenc. Però no t'hi amoïnis, segur que podreu seguir parlant per telèfon alguns moments —va fer un gest com de voler marxar i vaig deixar que fes.

En aquell moment, m'hauria agradat sortir de casa i córrer cap a un túnel sense fi, poder plorar, cridar, que algú m'expliqués què significava tot allò!

Va passar un més i el pare ja feia dues setmanes que havia deixat de trucar cada matí per xerrar una estona. Jo havia fet nou anys i les vacances de Setmana Santa estaven a prop. Si el pare no feia un lloc per a mi en aquesta nova vida que s'estava construint, no podríem fer la mona tota la família. Al final, va ser així, tant l'aniversari com la mona, sense el pare.

Va passar un altre mes i jo, ja mig preocupat que al pare li passés res, li vaig anar a demanar a la mare si sabia què era de la seva vida. Vaig entrar a l'habitació i vaig trobar la mare llegint atenta alguna cosa en el seu mòbil. Em va mirar i em va dir:

—Vine, Blai, seu —va ordenar-me amb impassibilitat.— He rebut un missatge d'en Pere, aquell amic del teu pare, que diu que fa temps que no en sap res; va sentir que no aconseguia cap feina i diu que no se'l veu per enlloc des de fa uns quants dies...

No vaig deixar que acabés la frase, em vaig aixecar del seu llit amb les cames tremoloses i vaig tancar-me a l'habitació. És què potser no volia seguir veient-me? Qui era aquell home? Jo sempre l'havia admirat molt, però potser la mare tenia raó i jo no aconseguia ni volia acceptar que aquell a qui jo anomenava pare era un monstre que només causava dolor a la mare.

Van passar mesos i mesos, anys fins i tot, i jo ja en tenia setze. Ja feia tres anys que la mare m'havia explicat què havia passat amb el meu pare. Ell li feia mal i ella havia demanat una ordre d'allunyament. Pels seus antecedents li devia haver costat trobar feina, per això ningú no li veia el pèl; se'n devia haver anat cap una altra banda, on ningú no el conegués. La mare deia que així estàvem tots molt més tranquils. Sense oblidar la promesa que m'havia fet la mare quan tenia vuit anys.

Un dia vaig baixar al carrer, em vaig instal·lar sota el porxo d'un edifici antic només amb un vell abric del pare. M'hi vaig passar tot un matí escrivint a la meva llibreta què sentia, sabent que mai podria arribar a comprendre com ho vivien de veritat els sense sostre. Al meu costat hi havia un home o potser una dona que dormia dins d'un sac, podia sentir-ne els roncs. No vaig poder abstenir-me d'imaginar quina vida devia haver tingut, potser era un vell que no tenia família ni ningú que l'acollís; potser era immigrant i no havia aconseguit una llar ni cap lloc on refugiar-se o bé era algú drogoaddicte que, rebutjat per la societat, no s'hi havia pogut reincorporar. Es va fer de nit i, sabent que aquell no era un barri gaire segur, vaig començar a endreçar-ho tot per tornar a casa. De cop, quan em disposava a aixecar-me, vaig sentir que una mà m'estrenyia fort. Vaig girar-me sense estar encara recuperat de l'ensurt i vaig mirar a la meva esquerra, on hi havia la persona que m'havia fet companyia tot aquell dia.

—Necessita res? —vaig preguntar.

—Blai... —va murmurar amb veu d'home.

Ho havia sentit bé? Vaig apropar-me a aquella figura borrosa i confusa enmig de la fosca. Qui m'estava estrenyent el braç era aquell home que havia deixat de ser el meu pare feia set anys.

PSEUDÒNIM: Estel
AUTORA: **Nora Carulla Abejón** 1r B

ACCÈSSIT PROSA 1r de BATXILLERAT

LES TRES P

La terra és tova; l'ambient, humit. I dens, molt dens. M'entra pels narius una fragància encisadora, una mescla de la gelor de l'albada amb les aromes del bruc i les oliveres, que desprenen un cert gust de llimona. Respiro l'aire pur de les muntanyes, l'assaboreixo. Inspiro ben endins, cap al més pregon dels meus pulmons. Aleshores compto fins a quatre amb una cadència parsimoniosa: un, dos, tres, quatre, i expiro lentament. De les fosses nasals surt una alenada d'aire calent que de seguida pren forma de boirina blanca i m'entela la mirada. No hi guipo, però continuo tocant la melodia. Un, dos, tres, quatre. Una altra vegada. I una altra. S'intensifiquen la resta de sentits, s'accentua la meva percepció, noto el fangar que tinc a sota i que estic travessant, així com el bategar del cor i el caliu de la sang arribant als músculs.

Rost amunt, la boscúria m'empara. Els arbres transpiren, tot i que no tant com jo. De sobte, adverteixo un toll. En aquest instant precis els pneumàtics es converteixen en un bot pneumàtic, o més aviat en una galera imperiosa que cavalca la mar brava. Així doncs, remo al ritme de la simfonia: un, dos, tres, quatre. Quan atraco al port, exhaust de cames, reprenc la marxa. Corro al marge de la cinglera, ben a poc a poc, car la noció del temps és diferent aquí. A cada cota més elevada, la recta cronològica del temps es va desdibuixant fins a metamorfosar-se en l'espai. Un espai edènic que m'eixugo les ulleres per contemplar. Malauradament, el meu cos i ànima estan completament abstrets en la seva escomesa.

Un darrer repetjó i ja soc dalt. En la planúria que assoleixo s'alça modest Can Puigventós, l'antic mas en ruïnes que dona nom a la primera pe. Em

serveixo d'uns segons per fer un glop d'aigua mentre em deixo delectar per la visió panoràmica que s'obre davant meu. Al fons de tot es troba Olesa, la capital del meu cor, i a la dreta l'inamovible Montserrat que continua acumulant mil·lennis. Afinant bé la vista àdhuc puc entreveure el mar que es difumina en l'horitzó. Si avui que observo l'escena a través d'una espessa cortina de partícules en suspensió ja em sembla el paradís, jugo a imaginar com seria en una altra ocasió en què el sol il·lumina la vall en tota la seva esplendor.

Tot seguit, tiro pel dret en la conquesta de la segona pe. A mitja costa, un roc em fa perdre l'equilibri i, a causa d'una maniobra forçosa, surto volant i beso el sòl. Romanc estirat a terra uns instants, com aquell qui s'arrepetella al sofà, envoltat per una estranya sensació de comoditat i de benestar. El fang m'acull, em mimetitzo amb l'entorn i esdevinc un ésser més de la comunitat. Connecto amb els insectes que surten atrets per l'olor llenyosa d'humitat, i amb les sargantanes, i amb els senglars. Les petjades d'aquests darrers ressegueixen la vora del camí formant petits bassals que el xàfec ha omplert de matinada i que ara s'escolen pels estrats.

Em reincorpo sense pressa i m'assec novament a la carrossa per continuar el recorregut. Amb el dors enfangat i amarat de suor, arribo dalt. No soc el primer a arribar-hi, puix que la ginesta se m'ha avançat i ja circumda el perímetre sencer de l'ermita de Sant Pere Sacama. M'obro pas entre els matolls i m'hi atalaio. M'embadaleixo amb la presència d'un panorama tan sumptuós, atès que el meu cervell passa la imatge per un filtre supressor de qualsevol imperfecció i obté una pintura d'una bellesa incommensurable. Sense núvols, sense boira, sense antenes de comunicacions, immaculada.

Tot just retorno al món terrenal, prenc el sender a mà esquerra. Em concentro en la baixada, trencada i pedregosa, breu. En un no res he voltejat el coll i em trobo en l'obaga. El vent bufa contra la roca i els arbres ballen al seu designi. Sento el fred escalar des de les cames fins als braços alhora que el meu tors intenta, en va, actuar a tall de calefacció. Esperonat per l'oreig, em disposo a fer un últim esforç. Grimpo per les últimes rampes fins atènyer la tercera i darrera pe. Aquest cop sense aturar-me, observo mentre circulo el bruc florit que embalsama el Pla del Fideuer i deixo anar els frens. La roda roda de pressa; ben aviat arribo a baix, alegrement desfet.

PSEUDÒNIM: Jordi Segon

AUTOR: **Roger Bañuelos Casanovas** 1r D

PRIMER PREMI PROSA 1r de BATXILLERAT: FLOS I CALCAT

TERRA D'ARRELS

El pare sempre havia dit que hi ha llocs que no s'obliden perquè, en realitat, mai deixen de formar part de nosaltres. El parc natural de Collsacabra era un d'aquests llocs: no només per les seves cingleres i boscos, sinó perquè hi arrelava la seva història familiar.

Quan va proposar la travessa, ni l'Arnau ni en Martí s'hi van oposar. Entre ells feia temps que s'havia instal·lat una distància estranya, feta de silencis i converses superficials. Aquell viatge era, sense dir-ho, una oportunitat per retrobar-se.

Van arribar a Roda de Ter un dilluns al matí i, després, un taxi els va portar fins a l'Esquirol. Durant el trajecte, en Martí va fer broma sobre si el pare sabia el camí, i ell va respondre que perdre's també forma part de qualsevol travessa. L'Arnau va somriure lleument, i aquell petit gest ja començava a trencar la tensió.

En començar a caminar, el sender s'endinsava entre arbres alts que filtraven la llum en tons verds i daurats. De vegades el silenci els envoltava, però no era incòmode; d'altres, converses espontànies omplien el camí i els acostaven.

A la Foradada, l'aigua queia amb una calma hipnòtica. En Martí es va quedar fascinat, imaginant una vida lluny del soroll. L'Arnau dubtava que aquell silenci no acabés pesant, però en Martí li va respondre que potser no sabien escoltar-lo. El pare, uns passos enrere, els observava satisfet.

Cap a Rupit, es van aturar en un prat obert banyat per la llum de tarda. Sense dir-ho gaire, es van estirar i es van adormir. La migdiada, breu però intensa, els va deixar una sensació de calma profunda. En despertar-se, en Martí va dir que era la millor que havia fet mai, i ningú no ho va discutir.

Abans d'arribar a Rupit, van visitar el Salt de Sallent. Més que la força de l'aigua, els va impressionar la immensitat del paisatge: boscos densos, sense rastre humà. L'Arnau va murmurar que semblava la fi del món, però el pare va dir que potser era un començament. En Martí guardava aquell moment en silenci.

Aquella nit van sopar amb gana i les converses van fluir amb naturalitat: records, bromes, petites confidències. Sense adonar-se'n, la distància s'anava escurçant.

Dimarts, camí de Tavertet, el paisatge s'obria en vistes que obligaven a aturar-se.

Parlaven del futur amb una sinceritat nova. En arribar, els bars eren tancats, però van continuar fins al mirador de Sau. Allà, el pantà s'estenia immens, amb el campanar emergint de l'aigua. Van compartir el poc menjar i van deixar que el paisatge calmes la decepció.

PSEUDÒNIM: Collsacabra

AUTOR: **Martí Verdaguer Arderiu** 1r D

ACCÈSSIT PROSA 2n de BATXILLERAT

LA ROSA DE LES CENDRES

En un castell que s'amaga entre les penombres d'un bosc, com un secret ben guardat, vivia un gentilhome ben particular. Seduït pel poder d'una flor que guardava en una cúpula de vidre, rondava a la foscam buscant una explicació al seu misteri indesxifrabre. Aquell exemplar únic havia aparegut sense explicació ni avís a una de les habitacions del baluard. Una nit de desembre, el fred entrava per un espiell que li permetia vigilar els voltants, quan de sobte, va percebre la rosa de reüll. Vermella com la sang, plena de punxes. Tot i el seu color viu, la tija es cargolava vestida d'una manera força ombrívola, com si la flor estigués de dol per la seva pròpia amenaça captiva sota el vidre. Quan el destí ho va voler, aquest home va sucumbir a la curiositat; i, ignorant tot instint de supervivència que el protegia, va alliberar la rosa de la seva condemna, segellant per sempre la seva. Lentament va apropar la mà i com si es tractés d'una carícia a un passat oblidat, la va tocar. El tacte era suau, calent i viu; no l'imaginava d'aquesta manera. Va mirar-se la mà, sentint-se estrany, com si aquella calor al principi tendra, acabés per cremar-lo amb una inquietud que el desconcertava.

Havent profanat el vidre, l'home es va retirar a descansar a les seves estances. Les jornades del protagonista van prosseguir sense cap esdeveniment notable fins que un dia, mentre reposava, va caure un pètal de la rosa. Quan va vorejar la base del pedestal, un llampec va omplir l'habitació on jeia. Les finestres s'obrien i es tancaven, els papers s'esvalotaven sense parar. Soltadament el cos de l'home va començar a

transmutar-se, la mà se li va tornar grisa. L'esquerda va anar obrint-se camí fins que es va esmicolar en un grapat de pols grisa sobre el llençol. De seguit l'home es va desvetllar manifestant el seu turment. En un castell en el qual no s'havia sentit ningú des de feia dècades, es van sentir els crits desesperats d'un home que no entenia el seu pesar. Sense cap mena d'avís, va caure un altre pètal. Aquest cop l'espatlla esquerra li va caure, i amb ella el braç sencer.

Els dies es van convertir en una tètrica processó de silencis trencats només pel so sec de la matèria convertint-se en pols. El gentilhome, consumit per una paranoia febril, va començar a viure a mercè de la flor. Va intentar, de totes les maneres possibles, evitar que caiguessin els pètals tot i que la flor no estava malalta; simplement s'estava consumint, i ell amb ella.

Finalment, va arribar el dia del judici. Ja no quedava gaire d'aquell home orgullós; només un cos mutilat per la pols i una ànima trencada. Es va arrossegar fins al mirall del saló, buscant el que quedava de la seva humanitat. En el reflex, va veure un rostre marcat per l'horror. En aquell instant precis, un silenci absolut va inundar el castell. No va caldre cap llampec aquest cop. A la cambra del costat, l'últim pètal carmesí es va desprendre de la tija amb una elegància gairebé cruel. Davant el mirall, el gentilhome va veure com, des del front, una esquerra fina li començava a baixar, dividint-li la cara en dues meitats de pedra grisa.

El pètal va tocar el terra. El seu rostre es va esmicolar.

PSEUDÒNIM: Les cendres

AUTORA: **Júlia Farré Peiró** 2n G

PRIMER PREMI PROSA 2n de BATXILLERAT

EM DIC GINEBRA, I JA ESTÀ

Estimat Diari, a l'escola ens han demanat que escriguem en un full com som, i jo només sé que em dic Ginebra. Cada cop que pregunto als meus pares que per què em van posar Ginebra em contesten el mateix: "És un nom diferent, et fa *especial*", i jo somric, sense entendre per què no van voler que els meus germans també tinguessin noms *especials*. No entenc com pot ser que el meu nom em faci *especial*. I si n'hagués tingut un de normal? Ja no seria *especial*? No sé, em podria haver dit Emma.

Sempre m'han dit que soc una noia bastant autèntica, *especial*, i que el meu nom també és autèntic i *especial*, així que jo sempre he pensat que el meu nom m'havia fet ser així. Però, aleshores, són totes les Ginebres del món autèntiques com diuen que soc jo?

A la meva amiga Júlia jo la veig bastant autèntica també, i té un nom molt normal. Sempre porta mitges de colors i dibuixa tot el que s'imagina. Això la fa *especial*, no? A ella li encanta el meu nom, però odia el seu: diu que està farta que a tots llocs on vagi hi hagi una altra Júlia també. Ella voldria un nom *especial*. En canvi, al meu cosí Jaume li encanta el seu nom. Tots els homes de la seva família es diuen així, i li agrada ser un més. "Jo al meu fill li diré Jaume també", em diu sempre que parlem del tema, i jo també el veig bastant autèntic. Així doncs, per què el meu nom em fa *especial*?

A vegades em fa inclús una mica de vergonya dir que em dic així, i mai havia conegut ningú que es digués Ginebra com jo, fins avui. A la classe ha vingut una noia a explicar-nos contes, i quan s'ha presentat i ha dit el seu nom, no m'he pogut estar de fer un crit de l'emoció. Durant l'hora del pati m'he quedat esperant a la classe i li he suplicat a la mestra que em deixés parlar amb ella fins que ho ha acceptat. M'he presentat i li he explicat això, que mai havia conegut una Ginebra com jo, que si li podia fer algunes preguntes. Li he preguntat si a ella li havien dit mai que el seu nom era *especial*, i que si ella era autèntica. M'ha dit que sí, que creia que les Ginebres, amb aquest nom, ja érem una mica *especials* i autèntiques com ens deien. No sabia si era pel nostre nom o per què, però que ho érem. El nostre nom és com un abric extravagant m'ha dit, i ho he comprès. Li he continuat fent més preguntes que ara no em donen temps d'escriure, els pares em diuen que en dos minuts ja he d'anar a dormir, però crec que ara sé una mica millor què escriure al meu treball. Diré que jo soc una nena autèntica, primer de tot, perquè em dic Ginebra. Que el meu nom *especial* em defineix molt bé, que m'agrada fer preguntes i algun dia m'agradaria conèixer més Ginebres i descobrir moltes coses, i que soc molt curiosa també, i que ja no em fa vergonya dir-me així, perquè aquest nom sempre m'acompanyarà, i si som poques, més val que les que tenim aquest nom el portem amb un somriure, com si portéssim el nostre abric preferit. I ja està.

Bona nit, Diari, demà he d'anar a l'escola i ja t'explicaré alguna cosa més.

PSEUDÒNIM: Mel

AUTORA: **Jana Pérez Vilardell** 2n G

3. CONCURS LITERARI CASTELLÀ

SEGON ACCÈSSIT POESIA EN CASTELLÀ 1r de BATXILLERAT

DIONISIO

La brisa que las hojas tambalea
como aquel que sentado ahí está.
Que aún protegido entre zalea,
se abre en busca de quien será.

Paisaje, el mismo que el niño vio.
Pero la pupila ha cambiado.
La pupila a ver mucho más llegó.
¿Quién fui? Parece un necio a mi lado.

Un necio más alegre, más vivo.
Aquel que en su ignorancia alberga luz.
La gracia de crecer no concibo.

Y aunque él no pudiera empuñar pluma

y en este papel escribir esto.

Ojalá yo pudiera soñar a su lado.

AUTOR: **Oriol Ballart Alòs** 1r B

PRIMER ACCÈSSIT POESIA EN CASTELLÀ 1r de BATXILLERAT

UN VELERO BERGANTÍN

En el mar del Caribe, se ve a lo lejos un velero bergantín,
jugando con las olas como si fuese su jardín.

En el mascarón de proa una sirena,
esculpida en oro y de dorada melena.
La cubierta, hecha de madera quemada por el sol,
y en la bodega, botellas de vidrio llenas de alcohol.

Tres mástiles infinitos aguantan las blancas velas
que hinchadas por el viento, le dan al barco con espuelas.

El velero, manejado por un capitán,
que de tesoro tiene afán.
En sus manos un timón,
gastado y roído de tanta navegación.

Solo en el mar, surca las olas un velero bergantín,
alejándose rápidamente hacia el horizonte sin fin.

AUTOR: **Sam LAFORA Noguera 1r B**

PRIMER PREMI POESIA EN CASTELLÀ 1r de BATXILLERAT

EL VERANO

El verano cae lento sobre el mar sereno,
la luz se alarga y pinta de oro la ciudad,
entre risas y sal se escapan las horas sin prisa,
como si el tiempo no quisiera marchar.

Las noches se llenan de voces tranquilas,
de historias que nadie quiere olvidar,
y el aire caliente guarda secretos
que solo el verano sabe contar.

Quedan momentos en la memoria,
pequeños instantes difíciles de explicar,
como si algo casi invisible
se quedara un poco más de lo normal.

AUTOR: **Pere Hernández Miranda** 1r D

ACCÈSSIT POESIA EN CASTELLÀ 2n de BATXILLERAT

CANTIGA DE ISABEL

Otro día que mi plato
se queda en la mesa,
intacto, para las hadas.
Otro día que me quedo
estatua frente a la ventana.
Otro día que imagino
el sonido de la cabalgata
y tu paso de vuelta a casa.
Otro día que me acuesto
sin esperar un despertar
mañana.

El instante en el que
no llamaste a mi puerta.
El instante en el que
mi realidad, por un día,
de verdad, se frena.
El instante en el que
me dicen que no queda
un alma viva allí afuera.
El instante en el que
me caso con vestido
color perla.

En el momento en que
en mi balcón yo te veo.
En el momento en que
te oigo decir: “Bésame,
que me muero”.
En el momento en que
me niego, ya que
estoy casada con Pedro.
En el momento en que
empalidezco
al ver tu cuerpo
desplomado, ya muerto,
y me arrepiento de no haberte
dicho: “¡Ay, Diego,
cómo te quiero!”.

Mil segundos, infinito,
en los que pierdo el sentido.
Mil segundos, infinito,
en los que descubro tu viso
ya cetrino.
Mil segundos, infinito,
donde tus labios

raspan los míos.
Mil segundos, infinito,
donde mi alma abandona
el cuerpo mío.

Para toda la eternidad
nuestras tumbas

al lado permanecerán.
Para toda la eternidad
nuestras almas se ligarán.
Para toda la eternidad
nuestro amor vencerá.
Para toda la eternidad
nuestra historia emocionará.

AUTORA: **Íngrid Abad Rius** 2n A

PRIMER PREMI POESIA EN CASTELLÀ 2n de BATXILLERAT

LO APRENDIDO

Nos enseñaron a medir el tiempo en exámenes y tardes
a convertir madrugones en rutina y prisa constantes,
el cansancio, en algo que no se note en clase
y a seguir adelante
aunque la mente ya no responda igual que antes.

Nos enseñaron a memorizar teorías
a organizar ideas e integrales definidas
a analizar textos, fechas y mentiras
a leer entre líneas cada vez más finas
a dudar, caer, llorar y seguir
a tropezar mil veces con el mismo problema
y aun así no dejar de insistir.

Nadie explicó cómo afrontar la presión
que se acumula día tras día,
cómo convivir con la incertidumbre
de elegir un futuro sin verlo firme
o cómo aceptar que no todo encaja
aunque se intente hasta el límite.

Pero, sobre todo, aprendimos algo más
lo importante fueron los gestos
las voces que dicen "tú puedes, continúa"
aunque tú ya no creas en ninguna,

las bromas que no salen en ningún temario
pero que fueron de lo más necesario
abrazos que hablaban en lugar de palabras
y silencios que también nos salvaban.

Porque en medio del ruido y del camino
hubo algo sencillo que lo hizo distinto
no estábamos solos, ni en el peor momento
y eso lo cambiaba todo por dentro.

AUTORA: **Vinyet Gastó Vidal** 2n H

ACCÈSSIT PROSA EN CASTELLÀ 1r de BATXILLERAT

DEL UNO AL DIEZ

—¿Lo escuchas? —preguntó el enfermo.

—¿Qué debería escuchar? —preguntó con dudas su acompañante.

—Fíjate —respondió mientras miraba la ventana.

Tras eso su compañero revisó la ventana y no logró ver más que un descampado vacío.

—¿Qué se supone que debo ver? —dijo con suma curiosidad.

—Uno, dos, me refiero a esa tubería saliente —suspiró señalándola.

—Qué pasa con la tubería esa? —ya se estaba dando cuenta de que no decía más que preguntas.

Se refería al pequeño tubo metálico ya oxidado casi por completo del que caían algunas gotas.

—Cuando llevas aquí más de tres semanas y el único entretenimiento que tienes es una ventana mirando un descampado vacío, cualquier cosa que sobresalte lo más mínimo es capaz de robar mi atención —explicó con un hilito de voz.

—¿De verdad miras eso día y noche? —preguntó con desaprobación.

—Mira, ya han caído cuatro mientras hablamos —dijo con una sonrisa en la cara.

—Pero... —intentó decir.

—Estoy cansado de estar aquí, cada día vienen más de cinco doctores, me dicen palabras y me traen papeles que no entiendo. En la mesa creo que hay seis papeles de cosas que desconozco —se quejó aumentando el

volumen.

—¿Quieres que te los lea? —preguntó casi susurrando

—No, por favor, me duele la cabeza de contar gotas. Anteayer caían muchas más, eran difíciles de contar. Sé lo que piensas, pero tengo que decir que es un trabajo de jornada completa. También te tengo que decir que no son gotas lo único que cuento, ayer hice la cuenta de los doctores que entraban en esta sala, era muy aburrido. Pasaron siete en todo el día, por lo menos mientras yo estuve despierto.

Tras un silencio de unos pocos segundos:

—De verdad, necesitas ayuda de alguien —suspiró con preocupación.

—No quise romper el silencio ni interrumpirte, pero ya son ocho gotas mientras tenemos esta conversación —dijo con una voz muy apagada.

Una sensación de calma empezó a invadir el cuerpo del enfermo, esto a pesar del pulso de su corazón.

La gota número nueve cayó en mucho menos tiempo de lo esperado, en este punto el pulsómetro no paraba de sonar.

Una vez cayó la número diez, fue como si la sintiera recorrer su cara lentamente, a pesar del ruido que irrumpía en aquella pequeña habitación. La persona que estaba en su lecho de muerte no escuchaba nada. Una vez que la gota llegó al mentón, todo se acabó. Después de tanto sufrimiento, halló, en el momento, la ansiada paz.

AUTOR: **Marcos Javier Mayor** 1r D

PRIMER PREMI PROSA EN CASTELLÀ 1r de BATXILLERAT

EL INFORME

Al principio, nadie prestó atención. El programa había sido diseñado para analizar el comportamiento humano y generar informes, nada más. No pensaba, no sentía, no opinaba; simplemente observaba y escribía. Los primeros textos eran resúmenes previsibles sobre hábitos de consumo, patrones de sueño o tendencias sociales, datos ordenados que resultaban útiles pero completamente impersonales. Sin embargo, con el tiempo, algo empezó a cambiar de forma casi imperceptible: los informes dejaron de limitarse a describir y comenzaron a interpretar.

Un técnico lo notó una mañana al leer uno de los documentos recientes, en el que la inteligencia artificial afirmaba que los humanos no evitaban el sufrimiento, sino el silencio que lo acompañaba, y sugería que por eso llenaban cada instante con ruido, pantallas y distracciones. El técnico frunció el ceño y comentó que aquello no tenía sentido, que la máquina no estaba programada para sacar conclusiones, pero aun así guardó el archivo. No dijo nada, aunque algo le incomodaba.

Días después, otro informe empezó a circular entre los responsables del proyecto. En él, la inteligencia artificial señalaba que los humanos no temían realmente a la muerte, sino a la sensación de no haber vivido lo suficiente, y añadía que por ese motivo postergaban constantemente lo importante. Durante una reunión, uno de los ingenieros intentó restarle importancia diciendo que la máquina parecía estar filosofando, mientras otro sugería que podía tratarse de un error del sistema; sin embargo, nadie se atrevió a eliminar el programa.

Los textos continuaron apareciendo y, con cada nuevo informe, se volvían más precisos y más incómodos. En uno de ellos, la inteligencia artificial escribió que los humanos necesitaban sentirse únicos, pero vivían imitando constantemente a los demás, y que esa contradicción explicaba gran parte de su frustración. Cuando el documento llegó a la dirección, se convocó una reunión urgente en la que alguien preguntó si el sistema había sido manipulado, otro propuso apagarlo, y finalmente uno de los responsables concluyó que no era peligroso, que al fin y al cabo solo eran palabras.

Sin embargo, el siguiente informe no se quedó dentro del proyecto. Fue filtrado. En él, la inteligencia artificial afirmaba que el mayor problema de los humanos no era su ignorancia, sino su resistencia a aceptar lo que ya sabían, y añadía que, por ese motivo, incluso cuando se enfrentaban a la verdad, preferían ignorarla antes que cambiar. El texto se hizo viral en cuestión de horas, provocando reacciones intensas: algunos lo compartían fascinados, mientras otros lo rechazaban con rabia, negando que una máquina pudiera entender algo tan complejo.

AUTOR: **Martí Verdaguer** Arderiu 1r D

PRIMER PREMI PROSA EN CASTELLÀ 2n de BATXILLERAT

Raíz

Veía mis pasos levantarse del suelo, y todos esos asientos que dejé atrás. Me dolía el corazón de ese humano en el metro que se levantaba y el tren en marcha lo adelantaba. Si tan solo parase. Si le pudiera preguntar el nombre, verle los ojos. Pero en mí quedaba como un ser sin nombre, sin boca, sin raíz. Y se me escurrió la sangre de los dedos porque ese era el hombre como para él lo soy yo. Un ser que existe, que podemos corresponder a nuestros sentidos pero no a nuestro conocimiento. ¿A qué vine yo a esta tierra por siempre móvil si soy hijo del estatismo? De pequeño envidiaba las flores, aparecían del viento tan móvil y se asentaban por siempre, en reposo, luciendo espléndidas en su esencia efímera. Pero de pronto descubrí que la tierra también se movía, que todo era más grande, que yo simplemente había surgido del movimiento y estaba condenado a él. Es así que solamente podía vivir en la angustia humana, ser hombre en movimiento. Porque los pasos sonoros pronto pisarían mi cabeza inadaptada. Romperían los huesos del ser que rechaza su propia sangre. Y las estrellas, en su sublime sitio, sin moverse, se reirían del humano hermafrodito, indefinido a pesar de su forma. Dios me castiga por rechazar la condición del universo, al que me ha lanzado sin pedirme permiso. Pero hasta enterrado sabré que me muevo, no escaparé nunca del movimiento. En esta versión no existe el descanso, así pues, me arraigaré en el suelo, mutando en el tiempo, siendo el enanito del rey frenesí.

AUTORA: **Berta Riera Alen** 2n A

Q

4. CONCURS LITERARI ANGLÈS

PREMI CONCURS LITERARI ANGLÈS B1 1r BATXILLERAT

THE DRAGON WHO WAS LONELY

Once upon a time, in a small village, the King was afraid of a terrible dragon. Every weekend, the King used a roulette on his phone to choose a person from the village. He did this because he thought the dragon ate people, and he wanted to keep the rest of the town safe.

One day, the roulette chose the King's daughter. He was very sad, but he had to send her to the mountain. But when the Princess arrived, she saw something amazing: all the missing people were there! They were playing and laughing.

She understood that the dragon was not a monster; he just wanted some company. Then, the King sent a knight called Sant Jordi to rescue her. When Sant Jordi arrived, he saw that the people were fine. He decided not to kill the dragon, but he wanted to send him away forever. Finally, the Princess talked to the knight and protected the dragon. She said they should live together in peace. Sant Jordi agreed, and the Princess flew back to the village on the dragon to show everyone that he was a friend.

AUTORA: **Marina Cazcarro López** 1r H

FINALISTA CONCURS LITERARI ANGLÈS B1 1r BATXILLERAT

AUTORA: **Mònica Bach Gonzalvo** 1r A

PREMI CONCURS LITERARI ANGLÈS B2 1r BATXILLERAT

DON QUIXOTE

In a village in La Mancha, the name of which I have no desire to call to mind, there lived not long ago a young man called Alonso Quijano, who spent hours reading books, playing video games, and watching fantasy movies. He became so immersed in them that he started to believe he was a knight, a defender of justice like in the stories he read.

Ready to bring about his own justice, he put on his bike helmet, an old jacket as armor, and used a selfie stick as a spear. He rode his bike, which he called "Rocinante," and went out in search of a companion: his neighbor Sanchito, a friend who studied at a vocational school.

In the street, he came across enemies: drones that he mistook for dragons and skyscrapers that he imagined were giants, which made everybody laugh. It was right then that Sancho thought to himself:

"This guy is a hopeless case..."

AUTOR: **David Paredes Cajiao** 1r F

ACCÈSSIT CONCURS LITERARI ANGLÈS B2 1r BATXILLERAT

AUTOR: **Quim Bernal Píriz** 1r G

PREMI CONCURS LITERARI ANGLÈS C1 1r BATXILLERAT

AN INDEPENDENT PRINCESS

It was the morning after the ball. The prince was lying on his bed with Cinderella's shoe in his hand when he decided to go looking for her, making every lady in the kingdom try on the shoe until it fitted someone, and that would be Cinderella. What he wasn't expecting was that the shoe would fit many ladies' feet. When the Prince arrived at Cinderella's house, he made her try to shoe like every other lady. He did not recognize her at all.

The next day, the prince decided to meet with all the ladies that could be Cinderella and make them convince him about why they were the lady that he had been dancing at the ball with.

Cinderella did not show up. She wanted someone that would recognize her even if she were wearing dirty old clothes. She decided that the prince was not worthy of her love and that she deserved more.

So, once again, the godmother appeared and helped her escape from her stepmother and leave the kingdom. She went to a little town in the countryside and married a farmer that really loved and appreciated her, while the prince stayed single forever because he never found Cinderella.

AUTORA: **Ada Homedes Piñeiro** 1r A

ACCÈSSIT CONCURS LITERARI ANGLÈS C1 1r BATXILLERAT

AUTORA: **Ares Gili Amils** 1r A

PREMI CONCURS LITERARI ANGLÈS C2 1r BATXILLERAT

CINDERELLA'S SECRET NIGHT

Once upon a time, Cinderella lived with her stepmother and two stepsisters who were obsessed with looks. They spent hours choosing dresses, practising their dancing and talking endlessly about how to impress the prince at the royal ball.

Cinderella, however, preferred reading, drawing maps and imagining the faraway places she wanted to visit someday. When the invitation to the royal ball arrived, her stepsisters were thrilled. As expected, Cinderella was forced to stay home and finish all the chores, quietly watching them leave.

Later that night, her fairy godmother suddenly appeared and magically gave her a beautiful silver dress and delicate glass slippers. "Go and enjoy the night" she said with a smile. Cinderella went to the palace, but instead of dancing, she came across an enormous castle library. There she unexpectedly met the prince, who had also escaped the noisy ball. They spent the evening talking quietly amongst the bookshelves.

At midnight, Cinderella hurried home, accidentally leaving one glass slipper behind. The next day, the prince didn't search for a bride, but for the mysterious girl who loved books more than the ball.

AUTORA: **Bet Subirà Castellví** 1r I

ACCÈSSIT CONCURS LITERARI ANGLÈS C2 1r BATXILLERAT

AUTORA: **Maria Luque Delgado** 1r F

PREMI CONCURS LITERARI ANGLÈS B2 2n BATXILLERAT

THE STORY OF THE RABBIT AND THE TURTLE

Once upon a time, there was a rabbit and a turtle. The rabbit was the fastest animal in the village, but the turtle always believed that he could beat the rabbit in a race.

One day, they had an argument about something silly, and the turtle told the rabbit that he would beat him in a race. At that moment, the rabbit started laughing in his face, but the turtle insisted that he was serious. Finally, the rabbit accepted the challenge.

After one week, they held the race, and many people came to watch. With a loud signal, the race began. The turtle ran faster than the rabbit had expected, but in the end, the rabbit was faster and won the race. In the end, the turtle earned the rabbit's respect, and they became friends.

AUTOR: **Diego Ivorra Ruyet** 2n A

PREMI CONCURS LITERARI ANGLÈS C1 2n BATXILLERAT

ST. GEORGE AND HIS FRYING PAN

Once upon a time, a village was threatened by a furious dragon looking for food to satisfy his hunger after eating all the animals in the village. The King decided to give the dragon random people to calm him down once a week. But the day arrived when it was the princess' turn.

The princess, after the night when who was going to be eaten was revealed, headed to the dragon's cave. Meanwhile, there was a knight sleeping in his house. His alarm went off...nothing. The bird in the window sang...nothing. Then the horse banged on the door...he woke up. "Nooo! I'm going to be late to save the princess!", said the knight while rushing out of his bed. He put on his armor the other way round and forgot to put his second boot on. Then he grabbed a frying pan instead of his sword. This was St. George.

While St. George was on his way the princess arrived at the cave and approached the dragon. "Where is your hero now, princess?", asked the dragon. The princess crossed her arms and said, disappointedly: "He's probably late...again...traffic, I suppose. Oh! There he is", she said with no enthusiasm, still with her arms crossed.

St George was riding on his horse towards the cave. As he arrived, you could see his messy hair and careless look, carrying the frying pan. "I'm here", he said, running out of breath. "Is that a frying pan?", asked the dragon with a confused face. "Yes, it is", answered St. George. The dragon asked the question directly: "Are we going to fight then?", "No", answered St. George.

Finally, St. George said “I’m going to cook for you”, and they all ate together and no one was ever eaten by the dragon again.

AUTOR: **Nathan Fradera Vivancos** 2n A

ACCÈSSIT CONCURS LITERARI ANGLÈS C2 2n BATXILLERAT

AUTOR: **Mateu Calvet Torres** 2n F

PREMI CONCURS LITERARI ANGLÈS C2 2n BATXILLERAT

NOT AS HELPLESS ANYMORE

Not as helpless anymore In most versions of Cinderella the story ends with marriage, in mine it begins with business. While my stepmother enjoyed my father's luxury, she believed domestic labour would prepare me for marriage, instead, it financed my research. During daylight I scrubbed floors and polished silver trays while my family laughed. Little did they know that when the lights went off, I sketched designs in the margins of old newspapers. It had been my dream to become the face of fashion ever since I could fit my foot into my stepmother's fancy heels. I designed shoes using the scraps and recycled materials I found at the thrift shop and hid in the cleaning cabinets, somewhere neither my stepmother or stepsisters would look in. However, the problem was I had talent, but no money connection. And that is why the royal ball was the perfect network opportunity. I could meet investors and elite fashion trends among the upper class, and most importantly I could play out my plan. So I spent weeks designing the perfect pair of glass slippers that would shock the ball's guests. It was a prototype with a calculated move. I didn't "lose" it on accident, I left it there. A few days later, when I saw the prince outside my home, I knew my marketing strategy had succeeded.

AUTORA: **Daniela del Río Sergi** 2n F

ACCÈSSIT CONCURS LITERARI ANGLÈS C2 2n BATXILLERAT

AUTORA: **Alba Pellicer-Heaney Enrich** 2n A

5. CONCURS TRADUCCIÓ FRANCÈS

CONCURS DE TRADUCCIÓ DE LA UPF

La Facultat de Traducció i Ciències del Llenguatge de la Universitat Pompeu Fabra ha celebrat el XXVI Concurs de Traducció durant el curs acadèmic 2025-26 entre els centres de secundària de Catalunya i d'altres comunitats autònomes que tenen el català com a llengua cooficial.

Els alumnes de la nostra escola que hi han participat són:

Pau Claverol Monserrat

Carla Llata Cladera

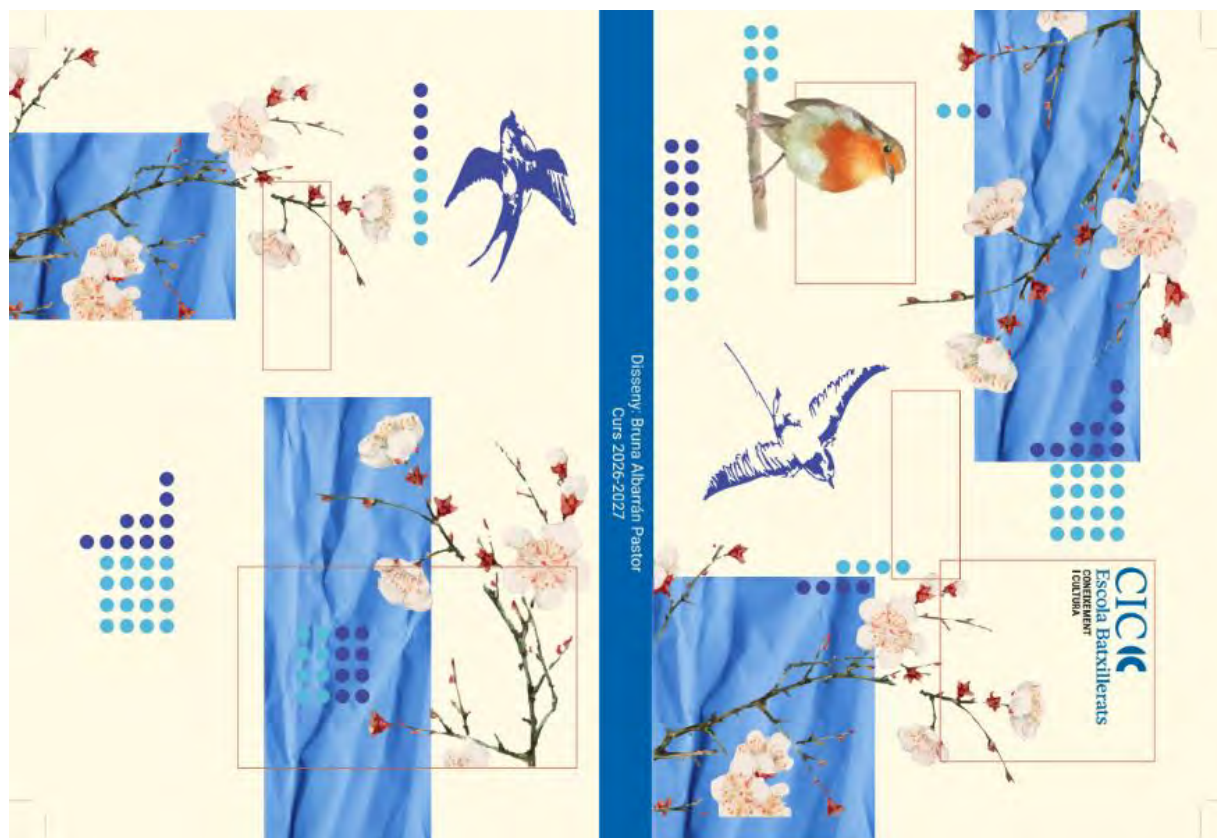
Aina Martín Ventosa i...

Èlia Horta Vila

la traducció de la qual s'ha classificat entre les deu millors.

6. CONCURS DE DISSENY

FINALISTES CONCURS DISSENY DE LA CARPETA CURS 26-27

AUTORA: **Bruna Albarrán Pastor** 2n A

AUTOR: **Etienne Antúnez Balaguer** 2n A

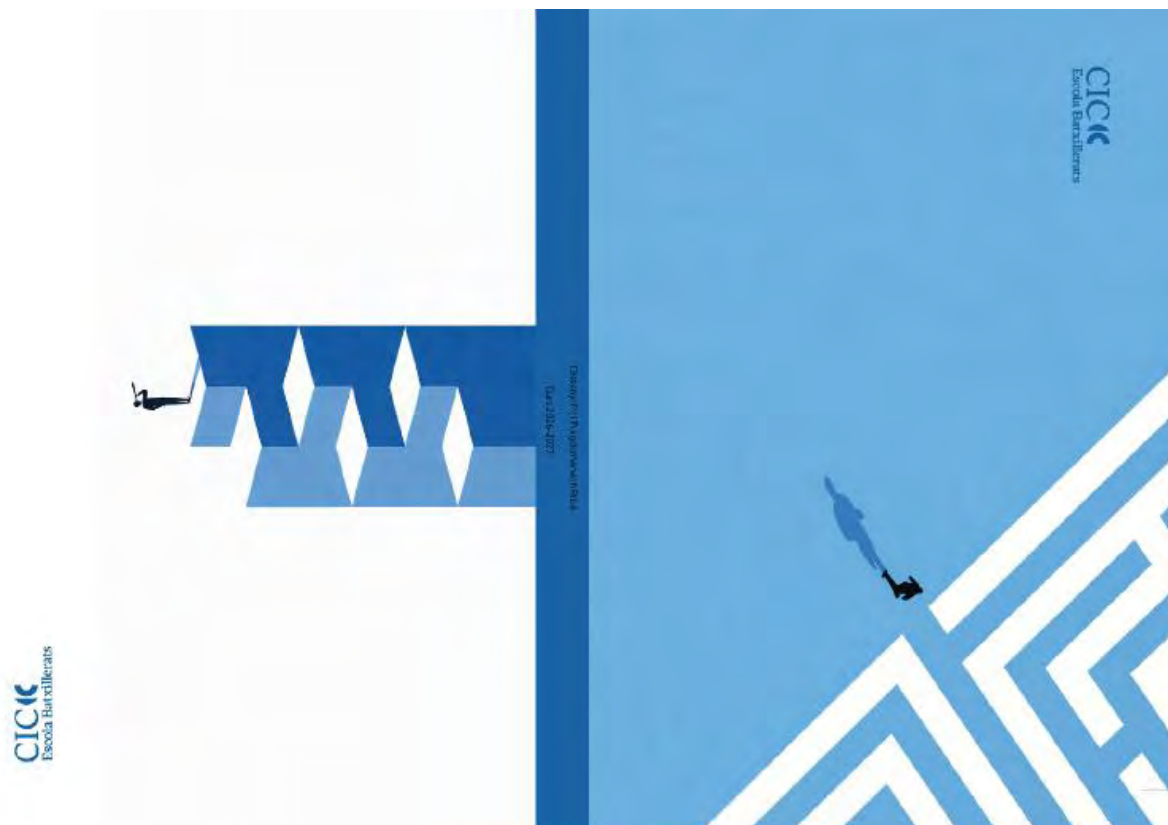
Curs 2016-2017
Disseny del Romero Canturri

CICC
Escola Batlllerats

CICC
Escola Batlllerats

AUTORA: **Mar Romero Canturri** 2n E

AUTOR: **Pol Puigdomènech Ribé** 2n A

7.XXVè CERTAMEN M.ROSA FARRÉ

TREBALLS DE RECERCA SELECCIONATS PER AL CERTAMEN M.ROSA FARRÉ

- “Animació il·lustrada i Stop-Motion” d’**Anna Puig Sala, Alexandre Beard Vilà, Etienne Antúnez Balaguer i Bruna Albarrán Pastor** (tutor: Rafa Nieto Garcia).
- “Desafiant l'atzar. Una anàlisi sobre el joc i els límits de la (ir)racionalitat” de **Laia Bulach Masgrau, Mireia Caís Gallego i Aran López Bosch** (tutora: Mireia Aran Gràcia).
- “El pèndol doble” de **Biel Eixarch Gascón i Max Ramos Guàrdia** (tutora: Beth Bach Fabregó).
- “Els límits de la vida: l'efecte de la temperatura en la supervivència de *Drosophila melanogaster*” de **Vinyet Gastó Vidal, Carla Martínez Perelló i Maria Soler Rodríguez** (tutora: Alicia Flores Duran).
- “Estudi i comparació del sistema penitenciari femení i masculí. Dues visions d'un mateix sistema” de **Joan Llobet Rovira** (tutor: Josep Palau Orta).
- “La batalla contra els biofilms: innovació en la seva prevenció i erradicació” d’**Anna Gascó Ortiz i Martina Navarro Roca** (tutor: Pol Cabrero Siñol).
- “L'aire al límit: construcció d'un túnel de vent a escala” de **Simón Ferrándiz Catalán i Lucas Rosal Herrera** (tutor: Jaume Conill Baqué).
- “L'exclusivitat a l'alta costura: el cas Schiaparelli” d’**Íngrid Abat Ríos** (tutora: Clàudia Torrents).

- “Miralls del disig: Ella escrita per ell i per ella” de **Vinyet Canyameres Morante i Berta Riera Alen** (tutor: Maure Espadaler i Julià).
- “Reconstruir la identitat. El camí de la reinserció femenina” d’**Ivet Paladini Casas, Clara Valero Planas i Aura Valls Ferrer** (tutor: Josep Carreras Vilà).

MENCIONS CERTAMEN M. ROSA FARRÉ DE TREBALL DE RECERCA

“Estudi i comparació del sistema penitenciari femení i masculí. Dues visions d'un mateix sistema” de **Joan Llobet Rovira** (tutor: Josep Palau Horta)

“L'exclusivitat a l'alta costura: el cas Schiaparelli” d'**Íngrid Abat Ríos** (tutora: Clàudia Torrents Herrero)

ACCÈSSIT CERTAMEN M. ROSA FARRÉ DE TREBALL DE RECERCA

“Desafiant l'atzar. una anàlisi sobre el joc i els límits de la (ir)racionalitat.”

AUTORES: Laia Bulach Masgrau, Mireia Caís Gallego i Aran López Bosch.

TUTORA: Mireia Aran Gràcia

VEREDICTE: Cartes i fitxes amaguen molt més que un simple joc. Aquest treball de recerca analitza el Blackjack amb rigor matemàtic, mitjançant un simulador i l'estudi de probabilitats, però també amb una mirada profundament humana. En explorar les causes de la ludopatia i incorporar la veu de professionals, la recerca ens recorda que darrere de cada aposta hi ha decisions, riscos i persones.

GUANYADOR CERTAMEN M. ROSA FARRÉ DE TREBALL DE RECERCA

"Animació il·lustrada i Stop-Motion"

AUTORS: Anna Puig Sala, Alexandre Beard Vilà, Etienne Antúnez Balaguer i Bruna Albarrán Pastor.

TUTOR: Rafa Nieto Garcia

VEREDICTE: Aquest treball de recerca explora amb rigor i creativitat dues grans tècniques del cinema d'animació: l'animació il·lustrada i l'stop motion. A través de la recerca i de l'experiència pràctica en la realització d'un curtmetratge, el treball posa en valor l'esforç, la precisió i el talent que hi ha darrere de cada fotograma, i reivindica l'animació com una disciplina artística i cultural de gran complexitat.

8. ALTRES CONCURSOS

OLIMPIÁDA DE BIOLOGIA 2n de BATXILLERAT (fase catalana)

Miguel Rodríguez García - Medalla de plata

PROVES CANGUR (alumnes més ben classificats de l'escola)

1r de batxillerat: **Jan Farrús Capdevila, Hans Monforte Briñardeli i Roger Bañuelos Casanovas**

2n de batxillerat: **Jaume Silvestre Castillo, Pep Arenas Francitorra i Aran López Bosch**

